

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **V. S.**
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým, sídlem Václavské
náměstí 21, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2018, č.j. MV-111909-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 20. 12. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 27. 12. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2018, č.j. MV-111909-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 20. 8. 2018, č.j. OAM-7242-17/DP-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 a dále ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017, zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ, neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
2. Žalobce požadoval též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

3. Žalobce úvodem konstatoval, že tímto v návaznosti na § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) podává žalobu vůči napadenému rozhodnutí. Pro lepší orientaci uvádí, že dne 22. 3. 2016 podal žádost dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), skrze kterou se domáhal prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - výkon činnosti OSVČ, přičemž v rámci nalézací fáze správního řízení bylo zjištěno, že původní doložené důkazy stran prokázání podmínky finanční zajištěnosti pocházejí z roku 2015, protože jsou značně neaktuální, na což žadatel reagoval doložením vyúčtování záloh pojistného na důchodové pojištění, avšak další doklady nedoložil, protože [prvoinstanční orgán] podanou žádost zamítl. Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí řádným oprávněným prostředkem, v rámci kterého argumentoval tím, že neaktualnost původně doložených dokladů byla zapříčiněna nečinností nalézacího správního orgánu, přičemž poukazoval na nepřiměřenost zamítavého rozhodnutí, a dále uvedl, že dokládá požadovaný platební výměr. Žalovaná se s podaným odvoláním neztotožnila a zamítlá jej.
4. Dále žalobce uvedl, že z napadeného rozhodnutí je patrné, že v rámci podaného odvolání žalobce uvedl, že dokládá požadovaný a dosud absentující platební výměr, avšak z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, jakým způsobem se s tímto žalovaná vypořádala, což činí její rozhodnutí nezákonné z důvodu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“).
5. Dále žalobce konstatoval, že sekundárně uvádí, že předmětnou žádost podal v době před přijetím novely č. 222/2017 Sb. a tudíž je posuzována dle právní úpravy účinné v době podání žádosti, tj. v době, kdy byl nalézací správní orgán povinen posoudit přiměřenost svého postupu ve smyslu § 174a zákona [o pobytu cizinců]. V této souvislosti je třeba uvést, že požadavek přiměřenosti rozhodnutí je spjat s požadavkem přiměřenosti postupů správního orgánu. Jinými slovy, pokud cizinec nesplňuje některou z podmínek pro vydání požadovaného pobytového oprávnění, tak mu takovýto nedostatek nelze prominout

toliko s ohledem na skutečnosti významné z pohledu přiměřenosti rozhodnutí, neboť pokud by správní orgán postupoval opačným způsobem, tak by porušil § 2 odst. 1 správního řádu. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je dle názoru žalobce rozšíření diskreční pravomoci správního orgánu, navazující § 4 odst. 1 správního řádu, tj. na zásady dobré správy a povinnosti pokoušet se postupovat vůči účastníkům řízení přiměřeně vstřícným způsobem. Ačkoliv tedy nelze např. množstvím relevantních rodinných vztahů „vyvážit“ absenci splnění podmínky finanční zajištěnosti, tak je při vydání případného negativního rozhodnutí zapotřebí vypořádat se s přiměřeností takového rozhodnutí, a pokud správní orgán dojde k závěru, že je zamítnutí žádosti nepřiměřeně tvrdým postihem žadatele, tak lze namísto tohoto postupu pokračovat v dokazování a např. vyzvat žadatele opakovaně či učinit jiné kroky vedoucí k objasnění skutečného stavu věci. Jakkoliv si žalobce uvědomuje, že je řízení o jeho žádosti ovládáno dispoziční zásadou a že to je právě on sám, kdo je povinen sdělovat správnímu orgánu veškeré skutečnosti, o kterých se domnívá, že mají vliv na přiměřenost rozhodnutí, tak je třeba uvést, že správnímu orgánu byly z vlastní cizinecké evidence známy zásadní skutečnosti mající vliv na přiměřenost rozhodnutí, které však v meritorním rozhodnutí nijak nezohlednil ani nezmnínil.

6. V této souvislosti žalobce uvedl, že je otcem sedmi dětí, žijících v domovském státě, což dokládá rodnými listy dětí, ze kterých je patrné, že potomci pocházejí ze stejné matky. Dále dokládá úmrtí list své manželky, protože je zřejmé, že je samoživitelem sedmi dětí, přičemž jeho manželka podlehlá onkologickému onemocnění. Za této obtížné situace je to právě žalobce, kdo je jedinou osobou, která je schopna a povinna zajistit živobytí a obživu členů rodiny, přičemž pro žadatele je nesmírně složité sám vychovávat a živit sedm dětí, bez podpory manželky. Žalobce již od počátku svého pobytu na území České republiky sděloval správnímu orgánu své rodinné poměry, a tudíž by měly vyplývat z cizinecké evidence a měly by být posouzeny v rámci úvahy k přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce dále dokládá výzvu prodlužující jeho živnostenské oprávnění, přičemž uvádí, že je ekonomicky aktivním podnikatelem, přičemž z výsledků své živnostenské činnosti živí zmíněnou rodinu, přičemž ačkoliv je pravdou, že si v řízení mohl a měl počínat aktivněji, tak je to právě požadavek přiměřenosti rozhodnutí, pro který je vhodné prominout mu neznalost zákona a nízkou procesní aktivitu a pokračovat dále v dokazování, namísto formalistického zamítnutí žádosti za situace, kdy žalobce je v poměrně složité životní situaci, v rámci které je vhodné jej podpořit alespoň tím, že pokud plně nereagoval na výzvu k odstranění vad žádosti, tak bude pokračováno v dokazování za účelem zjištění skutečného stavu věci, neboť opačný postup vede k fatálním následkům v podobě ukončení pobytu samoživitele sedmi dětí a jeho nuceného vycestování do domovského státu. V rámci zmíněného si nalézací správní orgán počínal vysoce povrchně, pokud došel k závěru, že je zamítnutí žádosti přiměřeným postupem s ohledem na rodinné vazby žalobce, namísto toho aby mu poskytl další příležitost k nápravě žádosti, která v době jejího podání byla prostá vad, avšak s ohledem na dvouleté vedení nalézacího řízení se doložené důkazy staly neaktuálními. Žalobce na podporu této argumentace odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, které uvádí: „... přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví - a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení - naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Primárním účelem soudní ochrany obecně je poskytování ochrany subjektivním právům, a pokud jde o správní soudnictví zvláště, potom subjektivním právům veřejným; tato ochrana musí být

skutečná a spravedlivá. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují; jiný přístup by byl stěžejí ústavně-konformní a znamenal by odepření spravedlnosti. Právo na spravedlivý proces je jedním ze základních práv, které má každý vůči státu, a které mu garantuje nejen Listina základních práv a svobod, ale též Úmluva o ochraně lidských práva základních svobod. Meze práva na spravedlivý proces stanoví jednotlivé procesní řády (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), při jejichž výkladu je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práva svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byla stanovena.“

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Námitky uvedené v žalobě odmítá jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkazuje žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
8. K žalobní námitce, že se žalovaná nevypořádala s tím, že žalobce v odvolání uvedl, že platební výměr na daň z příjmů fyzických osob dokládá, žalovaná uvedla, že žalobce na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 13. 2. 2018 nereagoval předložením dokladu prokazujícího jeho aktuální úhrnný měsíční příjem dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná na str. 4 svého rozhodnutí uvedla, že žalobce v odvolání nepředložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob. Žalovaná nemohla v projednání odvolání, resp. ve svém rozhodnutí hodnotit doklad, jenž žalobce navzdory tvrzení o jeho předložení v odvolání nepředložil. Žalobce neprokázal, že by v odvolání předložil aktuální platební výměr na daň z příjmů fyzických osob.
9. K žalobní námitce týkající se (ne)přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života žalovaná uvedla, že se správní orgány dostatečně zabývaly přiměřeností dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Z Cizineckého informačního systému bylo zřejmé, že žalobce nemá na území rodinné vazby. V žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce uvedl toliko dvě zletilé děti pobývající na Ukrajině, což jsou ale skutečnosti svědčící o tom, že má rodinné vazby mimo území, tj. skutečnosti svědčící ve prospěch přiměřenosti rozhodnutí dle § 147a (správně: § 174a, pozn. soudu) zákona o pobytu cizinců. V odvolání žalobce krom délky pobytu na území nezmínil žádné konkrétní rodinné a soukromé vazby na území, jež by dokládaly nepřiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadu do jeho rodinného a soukromého života na území.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Vzhledem k tomu, že žalovaná souhlasila s projednáním věci bez jednání a žalobce dodatečně udělil souhlas s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51

odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, žádost žalobce o prodloužení povolení k pobytu na území České republiky byla zamítnuta „dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 a dále ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti“.
13. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
14. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.
15. Žalobce byl k „*prokázání podmínky finanční zajištěnosti*“ vyzván výzvou prvoinstančního orgánu ze dne 13. 2. 2018, přičemž ve stanovené lhůtě vyžádané doklady nepředložil. Prvoinstanční orgán tudíž rozhodl zcela správně, když z tohoto důvodu žádost žalobce zamítl.
16. Pro rozhodnutí věci byl podstatný stav, který zde byl v době vydání správního rozhodnutí, tudíž z hlediska jeho zákonnosti jsou nepodstatné žalobcem „*původně doložené*

doklady“.

17. Žalobce v odvolání sice uvedl, že „požadovaný doklad znovu dokládá“, avšak žádný doklad k odvolání nepřiložil, ani neuvedl, jaké konkrétní údaje by měl obsahovat. Za této situace nelze žalované důvodně vytýkat, že se s neexistujícím tvrzením žalobce o obsahu „platebního výměru daně z příjmu“ či touto nepředloženou listinou nevypořádal. Dlužno na tomto místě současně doplnit, že podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Žalobce splnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu v žalobě netvrdil.
18. Otázkou „přiměřenosti rozhodnutí“ se správní orgány zabývaly.
19. Prvoinstanční orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 3 uvedl: „Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu ustanovení § 174a zák. č. 326/1999 Sb. k důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V této souvislosti zjistil, že žadatel nemá na území vybudované rodinné vazby. Všichni žadatelovi příbuzní pobývají v zemi původu. Správní orgán tedy z hlediska dopadů do rodinného života žadatele neshledal žádný důvod, proč odhlédnout od naplnění důvodů pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žadatele, kterým je skutečnost, že žadatel neposkytl správnímu orgánu potřebnou součinnost v případě ověření zajištění finančních prostředků na území ČR, resp. po výzvě správního orgánu nepředložil správním orgánem požadované náležitosti. Z Cizineckého informačního systému bylo dále zjištěno, že žadatel se na území ČR zdržuje od roku 2005. Pokud jde tedy o přiměřenost zásahu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do jeho soukromého života, správní orgán konstatuje, že samotná délka pobytu cizince na území České republiky není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a nelze jen na jejím základě dovozovat, že rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého života cizince. Co se zdravotního stavu žadatele týče, nejsou správnímu orgánu známy jakékoliv skutečnosti, které by bránily případnému odjezdu žadatele zpět do země původu. K tomuto dále správní orgán uvádí, že z Rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 01. 2004 č.j.: 5 Azs 43/2003, a z Usnesení Ústavního soudu ze dne 09. 06. 2004 č.j.: III. ÚS 38/04 vyplývá, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo je dáno pouze občanům ČR. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území. Správní orgán dospěl tedy k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání je zcela přiměřené i s přihlédnutím k důsledkům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele.“
20. Z právě provedené citace rozhodné části odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že se prvoinstanční správní orgán zabýval skutečnostmi, které mu byly známy z úřední činnosti i ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti, a to neposkytnut „potřebné součinnosti“ ze strany žalobce.
21. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „Tvrzení odvolatele, že na území

navázal řadu osobních, kulturních a pracovních kontaktů, odvolatel nijak blíže nespecifikoval a ani nedoložil. Dle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích č. j. 52A 54/2015-45 ze dne 22. 6. 2015 dostupného na www.nssoud.cz: „Správní soudy setrvale judikují, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. - mutatis mutandis - odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Již vůbec pak není nezbytné, aby se správní orgán výslovně vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).“ Výše uvedený rozsudek soudu byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 143/2015-37 ze dne 6. 4. 2016 dostupným na www.nssoud.cz. Odvolatel z hlediska dopadu do jeho soukromého života uvedl v odvolání blíže pouze to, že na území má povolen pobyt od roku 2005. Komise se ztotožňuje s Ministerstvem vnitra v názoru, že samotnou délkou pobytu odvolatele na území nelze považovat za důvod, pro který by napadené rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do soukromého života odvolatele. Odvolatel má v zemi původu významné rodinné vazby, a to dvě děti (roč. 1999 a roč. 2000).“

22. Z právě provedené citace vyplývá, že se žalovaný zabýval otázkou „přiměřenosti rozhodnutí“ i z pohledu žalobcem obecně tvrzených skutečností tvrzených v odvolání. Při neexistenci konkrétně tvrzených a prokázaných skutečností tak žalovaný dospěl ke správnému závěru o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do právní sféry žalobce.
23. Pokud jde o skutečnosti, které žalobce tvrdil teprve v žalobě, tj. počet vyživovaných dětí, otázku smrti manželky či existenci živnostenského oprávnění a obecné tvrzení o to, že je ekonomicky aktivním podnikatelem, tyto žalobce ve správním řízení netvrdil, tudíž nemůže oprávněně namítat, že se správní orgány s těmito netvrzenými skutečnostmi nevyřádaly.
24. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a ani správní orgány neměly k dispozici skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že situace žalobce je pro svoji mimořádnost odlišná od okolností jiných obdobných případů. Pokud cizinec získá pobytový status na území České republiky a následně se úspěšně nedomůže jeho prodloužení, je logické, že o tento pobytový status přijde a je nucen se vrátit do země svého původu. V případě žalobce byla ztráta pobytového statutu zapříčiněna pouze jeho nesusoučinností se správními orgány, tedy vlastním jednáním žalobce.

V.

Rozhodnutí soudu

25. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

26. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

27. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu